

CLARA floare din ceruri

Profil biografic al fericitei sore Clara Bosatta

Soarele își trimite primele raze peste plăcutul ținut din Pianello Lario (Como) când în casa Bosatta se naște al unsprezecilea boboc, Dina. E 27 mai 1858: sunt de atunci o sută cincizeci de ani.

Doi ochi din cer încep a se oglindi în apele de azur ale lacului Como. Mama îi spune surorii Marcellina, de unsprezece ani: «Pentru Dina, ocupă-te tu».

«O, de-ar fi sufletul meu ca și criniil!»

Marcellina o pregătește pe Dina pentru prima Împărtășanie. Sufletul ei are candoarea crinului: o adolescență în floare ce se deschide la iubirea lui Dumnezeu care o atrage cu totul la sine.

Marcellina dorește ca Dina să poată studia și într-o zi o conduce la Gravedona, la Maicile Canossiene.

În acel colegiu, unde atâtea copile se pregătesc pentru viață, Dina deja la paisprezece ani, își începe activitatea de studentă-muncitoare. Un mod de a-și plăti întreținerea, oferindu-și contribuția ei prin mici munci gospodărești.

Dina visează să devină soră ca Maicile Canossiene, să se dedice ca și ele rugăciunii și apostolatului. Însă nu acestea sunt planurile lui Dumnezeu. Dina se întoarce la Pianello, păstrând în taina inimii o întrebare: «Ce voiești, Doamne, de la mine?»

În cătunul vecin din Camlago, parohul Carlo Coppini, ajutat de Marcellina Bosatta și de alte fete curajoase din acel loc, a pornit o operă de caritate în folosul bătrânilor singuri și al copiilor orfane. Îi cere Dinei să facă parte din grupul tinerelor.

Dina suferă. Nu acesta este visul ei. Dar apoi înțelege: Domnul e cel care o dorește la azilul din Camlago și i se consacră Lui împreună cu sora Marcellina și cu alte **însoțitoare**. Se va numi sora Clara. În carnetul ei de însemnări, la 28 iunie 1878, sărbătoarea Preasfintei Inimi, notează:

«Iată ziua cea mai solemnă și cea mai fericită din viața mea...».

Sora Clara este albina benefică a micului «stup»:

«Vreau să-i iubesc pe toți».

Sora Marcellina va confirma: «Era îngerul de iubire care întârea sufletele, împăca inimile, înveselea casa». Iar ea, privindu-le cu duioșie pe tinerele orfane promise:

«Voi avea multă iubire pentru fete, le voi vorbi cu blândețe...».

Dar la 1 iulie 1881, martir al preoției sale, moare părintele Carlo Coppini. Pe patul de moarte profetește: «Va veni un altul care va face mult mai mult decât mine».

E noiembrie când,
la ușa parohiei,
bate părintele
Alois Guanella,
un muntean din
Valchiavenna.
Sora Marcellina
și celelalte sunt
prudente: oare el
va fi succesorul
părintelui Carlo?

Domnul
luminează ochii
lor și, în sfârșit,
recunosc
în părintele
Alois un dar
al Providenței.
Se încredin-
țează
direcțiunii
sale spirituale.

Părintele Guanella recunoaște în sora Marcellina pe femeia pu-
ternică pe care să conteze pentru opera de caritate la care Dom-
nul îl cheamă și vede în sora Clara un suflet ales, chemat la culmea
iubirii și a eroismului. El va scrie despre aceasta: «Sora Clara a
parcurs cu generozitate drumul perfecțiunii creștine practicând
totodată nevinovăția și pocăința. Ea a fost perfect întemeiată
în umilință... Dumnezeu a condus-o pe căile sufletelor tari».

Aproape în fiecare noapte, cele două surori,
cu o stratagemă, se introduc în biserica pa-
rohială pentru adorații fervorose. Părinte-
le Guanella e cel care le îndrumă în iubirea
euharistică: «Isus din Preasfântul Sacra-
ment e soarele ce luminează și încălzește.
În adorație se formează călugărițele bune».
Se face ziua când se întorc la Azil pentru a
continua să-l iubească pe Isus în aproapele.

«Preasfântă
Providență a lui Dum-
nezeu ai grijă de noi»

În primăvara lui 1886
părintele Guanella o tri-
mite pe sora Clara la
Como, ca responsabilă a
Casei Divinei Providen-
țe. O noapte de călăt-
orie în bărcuța care
străbate apele din La-
rio.
Fetele orfane din Cam-
lago se întreabă:

«Deci sora Clara
nu se va mai întoarce
printre noi?»

Părintele Guanella îi
dă sorei Clara o ascult-
tare care o va costa
mult: să meargă în
fiecare zi la Dongo
pentru a preda.
De la acest sacrificiu,
sora Clara începe să
parcursă căile pline
de bucurie și de dure-
re ale vieții mistice.

La Como sora Clara se dăruiește cu totul pe sine însăși pentru opera de caritate care se vede născându-se în sărăcie și în trudă.

Își oferă tânăra ei viață... În toamna lui 1886 se îmbolnăvește. Părintele Guanella o recheamă pe sora Clara la Pianello. Euharistia,

Răstignitul și Maria Îndurerată sunt mângâierea zilelor sale de suferință. Noaptea spiritului apasă peste ea care, ca și Mielul jertfit, simte asupra-i greutatea păcatelor lumii.

E anul 1887. Sora Clara are 29 de ani. Cu voce slabă, dar sigură, zice: «În curând voi pleca. Nu voi ajunge să văd înflorind trandafirii, nu voi ajunge în primăvară». Tânăra viață a sorei Clara palpită pentru Cerul de acum aproape: «Totul din iubire pentru Dumnezeu, totul pentru paradis: e prea frumos paradisul!».

E ora 18,00, în Vinerea Sfântă din 20 aprilie 1887. În răzorul parfumat al Fiicelor Sfintei Maria a Divinei Providențe, Mirele Isus culege cea mai plăcut mirositoare floare, pentru a o răsădi în grădinile perene ale Cerului.

Roma, San Pietro. La 21 aprilie 1991 Ioan Paul II o proclamă «Fericită» pe sora Clara Bosatta.

Iar noi o invocăm: Fericită Clara, roagă-te pentru noi.

Texte de sora M. T. Nocella - Fotograme din «La Beata Chiara Bosatta. La grandezza nell'umiltà», regia de C. De Biase, prod. FSMP - Alte fotografii: Arhivele FSMP. Traducerea în limba română de D.na Cecilia Lujinschi.